

Novák Valentin

Mocsár

A zsombékra született vadat,
a merre-indulás kételyeivel tusázót,
az ijesztő, mindent elnyelő
rettenetet sorsnak beképzelt, a
kivagyi, gyenge egót kordában tartó
világöszön –
ez a mocsár.
Célja van.

A könnyű-léptű legázlókat,
ficánkoló magakellettő férgeket,
ügyes cikkanású halacskákat,
felszíni létformákat áteresztő közeg;
a hús áramlás,
a létezni *flowdium*
tolakodó bája –
ez a mocsár.
Oka van.

Sehol egy pont,
egy kiszögellés,
másik növényfonat-sziget;
csak távol a nádas
hajbókoló horizontja,
mögötte, ott nyugszanak le
kiérdemesült, jól megélt életek
napi repetícióban...

A zsombéknak
önsanyargató papja,
önura(da)lmát vesztett császára vagy.

NOVÁK VALENTIN (1969) író, költő. Budapesten él. Legújabb kötete: *A látszat szent* (novellák, e-könyv; Hunagrovox Kiadó, 2020).

A sűrű iszapmély felett
rianó gyűrűk kapják szét
arcmásodat;
ússz!-t hazudnak közönyükkel,
és ahogy a zsombék,
valahogy, szinte észrevétlen
konoksággal,

egyre közelebb férkőzik
a horizonthoz,
a maga tehetetlenségével,
szinte érzed –
neked is juthatna
kiérdemesült lenyugvás...

Az ússz az árral
erkölcstelen imperatívusza
talán már kései igazság,
mert nézni sincs erőd
a biztató közeledést...

Morogsz, magaddal perelsz,
míg elsikkad szűkülő
látókörödből
az ügyes cikkanású,
partra vetett halacskák
iszapot habzó,
céltalan farokcsapkodása,
és a zsombékban
sem reménykedő vadak
utolsó buborék-tusája...

Mert ez a mocsár
természetrajza.

Van, és veszélyes
terep.